

En invasiv art (uddrag)

Af Lars Ahn

De angreb uden varsel.

Først troede vi, det var en regn af meteorer, der var skyld i katastrofen. Så gik sandheden op for os. Det var for tilfældigt, at det kun var regeringsbygninger, militærbaser, universiteter og steder af vital betydning for vores forsyning og kommunikation, der blev ramt.

Vores byer lod de være, i hvert fald i første omgang. Så kom giften regnende i form af bomber, der detonerede i atmosfæren og dryppede ned på os med samme farve som blod. Børnene var de første, som blev syge. De levede lige præcis længe nok til først at smitte deres familier og derefter lægerne og sygeplejerskerne på hospitalerne. På én og samme tid blev vi berøvet vores frelse og vores fremtid.

Selv om deres laboratorier lå i ruiner, lykkedes det vores tapre videnskabsfolk at finde en kur mod sygdommen. Men netop som de var begyndt at helbrede de smittede, stod himlen igen i flammer, og verden blev indhyllet af en tåge, der forvandlede de indre organer til sten, hvis man ikke nåede i sikkerhed i tide.

Og hele vejen igennem spurgte vi os selv: Hvem er denne usynlige fjende, som udsætter os for disse lidelser? Hvad vil de? Hvorfor gør de det mod os? Hvad har vi gjort for at fortjene en så grusom skæbne?

På intet tidspunkt gav de sig til kende eller prøvede at kommunikere med os. De lod kun til at være interesseret i at sprede død og ødelæggelse og virkede til at have som mål at få udryddet alt levende fra jordens overflade. Det efterlod os kun med én mulighed.

Vi gravede os ned.

Generalen betragtede ødelæggelserne fra kontrolrummet. Den før så blågrønne klode havde fået et gråligt skær, fordi bombardementerne med de fjernstyrede asteroider havde slynget store mængder overflademateriale op i atmosfæren og henlagt det meste af planeten i et konstant mørke.

Hun ville have foretrukket endnu en bølge for at være på den sikre side og havde medbragt nok asteroider, men rådgiverne frarådede det, fordi de mente, det ville gøre resten af arbejdet mere besværligt. Formelt set havde hun kommandoen, men hun vidste godt, hvem der betalte for

missionen og havde reelt set intet andet valg end at rette sig efter deres anvisninger.

Hun forlod kontrolrummet og lod sig fragte ned til hangaren, hvor hun blev modtaget af en af sine kaptajner.

"Velkommen, general. Vi er klar til næste fase og afventer Deres ordre," sagde han.

I virkeligheden havde generalen ikke behøvet at bevæge sig ned i hangaren. Hun kunne have afgivet ordren fra kontrolrummet eller gjort det per hologram, hvis det skulle være mere nærværende. Men hun var af den gamle skole og foretrak at gøre den slags personligt, fordi hun håbede, hendes fysiske tilstedeværelse ville inspirere alle til at yde lige det ekstra, der ville gøre missionen til en succes. Det var i hvert fald, hvad hun sagde til sig selv. Sandheden var dog, at hun i lige så høj grad gjorde det, fordi hun fik et kick ud af at se hele krigsapparatet i funktion.

"De har min tilladelse, kaptajn. Held og lykke," sagde hun.

De havde omringet planeten med en flåde bestående af over 200 skibe af varierende størrelse. Generalens skib var ikke det største, og en udenforstående ville have svært ved at udpege hvilket af dem, hun befandt sig på. Det var helt bevidst. Der var ingen grund til at fortælle fjenden, hvor de kunne finde den øverstbefalende, og selv hvis det skulle lykkes dem, havde hun kloner på andre skibe, der kunne tage over. Hun havde endda et par kloner i dvale hjemme på basen, hvis det utænkelige skulle ske, og hele flåden blev udslettet, men i så fald var hun ikke sikker på, hun havde lyst til at blive genoplivet.

På generalens ordre fløj en sværm af droner ud fra skibene med retning mod planeten. Dronerne havde forskellige former og størrelser alt efter deres formål, men de havde én ting til fælles: de var i stand til at ramme deres mål på flere kilometers afstand, og uden at ofrene nåede at opdage, der var fare på færde, før det var for sent. Hvis man spurgte de få overlevende, ville de sige, døden var kommet fra oven, som et lyn fra en klar himmel. Af samme grund omtalte dronepiloterne sig som Guds straf, selv om ingen af dem var religiøse, fordi det blev set som en diskvalificerende egenskab - eller måske var det lige netop derfor, de ikke havde nogle kvaler ved at anvende betegnelsen.

Uanset hvad blev generalen aldrig træt af synet af de titusindvis af droner, som strømmede ud fra skibene. Gud eller ej, det var storslået at overvære, og selv efter at have deltaget i så mange missioner gav det hende stadig kuldegysninger. Først da den sidste drone havde forladt hangaren, vendte hun sig om og lod sig transportere tilbage til kontrolrummet.

Det var næsten for let, tænkte dronepiloten fra sit kammer på et af skibene. Lidt lige som det

gamle udtryk, en af instruktørerne på militærakademiet havde brugt. Noget med at skyde fisk i en tønde, og han havde sukket, da det gik op for ham, at flere af de studerende aldrig havde set en fisk og skulle have forklaret, hvad det var.

Hun havde selv været en af dem. Født og opvokset på en station, der lå i kredsløb omkring en planet, som i bund og grund var en gigantisk isklump. Så hun havde været i nærheden af masser af vand, men ingen fisk.

Helt fra barnsben havde hun lært, at H₂O var lig med liv. Vand var det, der sikrede dem ilt, og det var vandet, som gjorde, at de havde noget at sælge til de andre kolonier, så de kunne købe de råmaterialer, de skulle bruge for at holde stationen kørende.

For det var sin sag at brødføde en befolkning på et sted, der selv efter at have været operationel i et par generationer stadig ikke var i nærheden af at være selvforsynende. To af hendes oldeforældre havde været blandt de første på stationen, der dengang kun havde haft plads til et par hundrede sjæle. Nu boede der tæt på 3000, og hver dag var en evig kamp for at leve op til produktionskravet, så der var ilt og mad nok til alle.

Det gav sig selv, at der var streng kontrol med befolkningstilvæksten. Man skulle søge om tilladelse til at få et barn og fik kun i sjældne tilfælde lov til mere end det ene. Søskende var for hende et lige så ukendt begreb som en fisk og så alligevel ikke, for når hun tænkte over det, var alle de andre børn på stationen på en måde hendes brødre og søstre.

Alligevel vidste hun fra en tidlig alder, at hun måtte væk derfra. Hvis man skulle være til gavn på stationen, krævede det bestemte egenskaber, og hun besad ingen af dem. Hun havde ikke fysikken til at arbejde i isminerne som sine forældre, og hun var ikke god nok til matematik og naturvidenskab til at blive forsker eller ingeniør. Der var selvfølgelig andre arbejdsopgaver og stillinger, hun kunne udføre, men ingen af dem var velbetalte.

Nej, hvis hun skulle blive til noget, var hun nødt til at forlade sit hjem. Hendes chance kom, da en uniformeret mand besøgte stationen og udsatte hendes klasse for en test. Det var ikke andet end et skydespil af den slags, de alle spillede i deres fritid, bortset fra at dette var i 3D og krævede, at man kunne overskue mere end en skærm ad gangen. Da først hun havde vænnet sig til det, havde hun ingen problemer med at gennemføre testen. Bagefter havde manden i uniformen bedt om at tale med hendes forældre.

Hendes undervisning begyndte allerede ombord på det transportskib, der skulle bringe hende til militærakademiet, for hendes hjemstavn lå halvandet lysårs rejse fra den nærmeste af de porte, som vagabonderne havde efterladt. Indtil da havde hun aldrig været væk fra stationen, og det var

bogstavelig talt som om, hele universet åbnede sig for hende.

Ingen vidste, hvem vagabonderne havde været, eller hvorfor de var forsvundet. Det eneste spor efter dem var deres porte, der gjorde det muligt at rejse mellem solsystemer på ingen tid. Trods ihærdig søgen var det aldrig lykkedes at finde deres hjemplanet eller tilholdssteder. Det virkede som om, vagabonderne kun havde levet mellem stjernerne og for evigt havde været på farten, deraf navnet.

Alle husker deres første rejse gennem en port, og dronepiloten var ingen undtagelse. Hun følte i forvejen, rejsen dertil havde forandret hende, men da hun kom ud på den anden side, var hun helt sikker på, at hun havde efterladt pigen fra stationen omkring isplaneten bag sig. Den overbevisning havde hun stadig på militærakademiet, og da hun var udsendt på sine første missioner. Så skete Tycho IV-katastrofen.

Tycho IV var en station meget lig den, hun var vokset op på. Den lå i kredsløb omkring en gaskæmpe og levede primært af at udvinde brint. Faktisk udgjorde luftarten over 90 procent af stationens eksport, og det blev kritisk, da brintmarkedet blev overmættet. Prisen styrtedykkede og bragte Tycho IV på randen af konkurs. Det mest bekymrende var dog meldingerne om mangel på mad, vand og ilt. På grund af den økonomiske krise havde stationen gennem længere tid indkøbt den halve mængde forsyninger af, hvad der var brug for, og den var kun i stand til at producere mad nok til at brødføde en tredjedel af sin egen befolkning.

Meddelelserne fra Tycho IV antog mere og mere karakter af nødråb, og en af de sidste nævnte, at folk var begyndt at dø. Kort efter mistede man kontakten med stationen. Først frygtede man, den var eksploderet, men den viste sig stadig at være der, så det var først, da redningsholdet nåede frem, at mysteriet blev løst.

Selv efter at have skåret forbruget ned til et absolut minimum, var Tycho IV allerede løbet tør for fødevarer efter seks lysmåneder. Hvor desperat situationen havde været til sidst, kunne læses ud fra de efterladte beskeder fra beboerne. Flere havde valgt at begå selvmord i håb, at det kunne få maden til at strække sig længere til de overlevende. Resten var døde af sult, kulde og, til sidst, iltmangel. Der gik rygter om kannibalisme, men de blev aldrig bekræftet fra officiel hold.

Historien om Tycho IV påvirkede dronepiloten dybt. Den mindede hende om, hvem hun var, og hvor hun kom fra, og hun svor, at hun aldrig igen ville glemme sine rødder. Mange på hendes hold havde det på samme måde, fordi de kom fra lignende kår, og det fik hende til at føle sig som en del af noget større. Instruktørerne på akademiet brugte også Tycho IV i undervisningen.

"Husk hvad det er, vi kæmper for," sagde de. "Vi er her for at sikre, at vores familier kan

føle sig trygge, uanset hvor i galaksen de befinder sig. Så længe vi har fri adgang til de forsyninger, vi har brug for, vil vi aldrig mere opleve en ny tragedie som Tycho IV."

En af hendes klassekammerater delte ikke instruktøernes udlægning.

"Tycho IV skyldtes grådighed og dårlig ledelse. De gik efter profitten og anlagde en station, selv om de vidste, den lå næsten et lysårs rejse fra en port. De gamblede og tabte, og derefter nægtede de at indrømme over omverdenen, hvor galt det stod til. Da de endelig bad om hjælp, var det for sent. Vi kan erobre nok så mange verdener, men det vil ikke ændre på, at der stadig vil ske tragedier, så længe vi er dumme nok til at oprette kolonier, der ikke er bæredygtige," sagde han, da de sad på en bar efter undervisningen.

Hans udtalelse gjorde hende rasende. Fyren kom fra en terraformet planet og havde aldrig oplevet, hvordan det var at få sin ilt rationeret eller ryste af kulde i sin seng, fordi der skulle spares på varmen. Hun undlod dog at sige noget, selv om nogle af de andre ved bordet kastede sig ud i en heftig diskussion med ham. I stedet sad hun stille med knyttede næver, mens hun lyttede til hans nedladende argumenter. Dagen efter indgav hun en officiel klage til akademiets ledelse. Hun så ham aldrig siden.

Hun kunne stadig huske, hvordan han havde set ud. Der havde været noget væselagtigt over ham, ikke ulig de væsener hun i dette øjeblik søgte efter med sine droner. Til forskel fra væsler havde disse livsformer ingen pels, og de havde også seks lemmer og bar tøj. Det gjorde ingen forskel. For hende var de blot et mål.

Diverse operationer og genetiske modifikationer havde gjort hende i stand til at kontrollere over 100 droner på én gang. Prisen var, at ingen fra hendes fortid ville være i stand til at genkende hende, end ikke hendes egne forældre. Af samme grund havde hun aldrig besøgt sit barndomshjem, siden hun forlod det, og når hun talte med sine forældre, brugte hun et filter, så hun fremstod som sit gamle jeg over for dem. Det var vigtigt for hende at bevare kontakten til sine rødder. Det var dem, som mindede hende om, hvad der var på spil, og hun glædede sig, når forældrene fortalte om nye fremskridt på stationen, der blev mindre og mindre afhængig af isminerne, og ifølge prognoserne kun var en generation fra at være 100 procent bæredygtig.

"Vi er så stolte og taknemmelige over dig," sagde de hver gang, og det var de ord, hun havde i sine tanker, da dronerne lokaliserede en ny gruppe væsler, som hun og de andre piloter var begyndt at kalde dem.

Set oppefra lignede det en konvoj, der slangede sig gennem en af deres talrige underjordiske tunneler. De troede sig tydeligvis i sikkerhed dernede, men dronernes infrarøde kameraer var i stand

til at finde dem, bare de ikke var mere end 100 meter under jorden. Hun anslog, at konvojen bestod af omkring 2-300 væsler, formentlig alle civile, da deres forsvar stort set var blevet udslettet under det indledende angreb.

Dronepiloten fik omdirigeret en håndfuld af sine droner og indstillede dem til at affyre de varmesøgende missiler mod en kilometerlang strækning. Hun behøvede ikke engang sige ordren. Det var nok for hende at tænke tanken.

Som at skyde fisk i en tønde, tænkte hun, mens hun fulgte missilerne på vej mod deres mål.

Læs resten af novellen i *Efter fødslen - Lige under overfladen 12*, Science Fiction Cirklen, 2017

Dette værk er licenseret under en Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens.